

Over Stregen

Bedst, tyndest, hurtigst. Altid.

Ordene er som tatoveret ind i mit hoved. De forsvinder aldrig. Hans stemme skærer sig altid gennem alle tanker, som en skarp kniv.

"Kom nu for fanden. Det skal gå stærkere."

"Sug den forbandede mave ind, og gør dig let."

Atletikbanens røde farve skærer i øjnene. Menneskemylderet er enormt.

Langsomt trækker jeg mine grå joggingbukser af, og lyner hættetrøjen ned. Mit tøj indenunder er stramt og blå. En top, med nummeret 35 og titlen 'DM I ATLETIK FOR PIGER', og en alt for lille underdel. Jeg føler mig blottet. Som et dyr uden pels. Han siger, at det skal være sådan, for at man kan løbe hurtigt. Hurtigst.

"Spis den her," han holder en tablet frem. Jeg genkender den med det samme. Genkender den blå pakke. Druesukker. Jeg ryster stille på hovedet, men han insisterer. De smager klamt, og jeg har kvalme.

"Det var faktisk ikke et spørgsmål. Det var en ordre. Du får ikke andet, så ned med den. Nu," han kigger strengt på mig.

Sender mig det blik, der får mig til at føle, at jeg er et lille såret dyr, der bare venter på at blive spist af det store rovdyr. Jeg tager imod tabletten, og propper den i munden. Skærer en grimasse. Min mave skriger af sult.

Hallens toiletter er klamme. Der stinker af pis, og vådt toiletpapir ligger spredt over hele gulvet. Våde plamager dækker toiletbrættet. Jeg skynder mig at få det overstået, og vasker langsomt og grundigt mine hænder.

Jeg kommer til at kigge mig selv i spejlet, men tvinger hurtigt blikket ned igen. Mine ribben er tydelige. Mine øjne er blå, men ikke en flot skinnende blå. De er matte og trætte. Jeg placerer hænderne rundt om maven, og strammer til. Suger maven ind, som han siger, jeg skal. Gør mig helt, helt tynd og flad. Gør mig helt, helt lille. Tårerne begynder at trille. Varme, kildende og fulde af skam.

Jeg snøfter hårdt ind, og tager et stykke papir for at tørre øjnene. Mit hår klistrer sig fast til min våde kinder, og jeg sætter det op i en stram hestehale. Sådan en der niver i hovedbunden. Vær stærk.

Bedst, tyndest, hurtigst. Altid.

"Alle deltagere til 400 meter sprint, skal gøre sig klar nu," en kvinde med lyst hår taler i en megafon. Jeg mærker et sug i maven, for jeg er ikke klar. Jeg snører mine sko, strammer dem så meget, jeg kan, og går mod løbebanen. Han følger efter mig. Han er altid lige bag mig. Altid klar til at skubbe presset ned over mine skuldre, som en tung vægt, jeg ikke kan bære. En vægt, der gør det svært at holde hovedet oppe.

"Husk nu, hvad vi har talt om. Du giver den *alt* hvad du har. Jeg mener det. Alt. Kan du se stregen derovre?" han peger. Stregen er uendeligt langt væk.

Jeg nikker stille.

"Du *skal* over stregen. Du *skal* vinde den her runde. Ellers går du ikke videre."

Jeg siger ikke noget. Er bare helt tavs.

"Fatter du det?" spørger han utålmodigt. Spyttter nærmest ordene ud. Han løfter min hage op og holder den godt fast med sine store hænder, mens han stirrer mig ind i øjnene.

"Ja," får jeg fremstammet.

Bare over stregen. Det kan du godt, Freja. Det skal du, Freja.

Med vaklende ben stiller jeg mig på min plads ved siden af de andre deltagere. De smiler og vinker til deres familier, og deres ansigter er fulde af forventning og glæde. Jeg kigger bare ned i jorden, og mærker nervøsiteten vokse.

"På pladserne," siger kvinden i megafonen.

Jeg placerer mine fødder i startblokken.

"Færdige."

Jeg rejser mig halvt op, og spænder i hele kroppen af nervøsitet.

Så lyder startskuddet, et højt brag, og jeg skyder mig frem som en pil. Jeg overhaler, ligger på andenpladsen. Jeg løber stærkere end nogensinde før, men det er aldrig godt nok til ham.

"Kom nu for satan," råber han fra sidelinjen.

Jeg prøver at vifte hans ord væk. Vifte presset væk. Bare fokusere på at løbe. Men det sortner for mine øjne. Prikker fylder mit synsfelt, og de forsvinder ikke. Alt bliver sløret. Kvalmen kommer snigende, og gør det umuligt at forsætte, så jeg stopper.

”Hvad fanden laver du?” raser han og sætter i bevægelse mod mig.

Jeg bukker mig ned, og tager hovedet mellem benene. Prøver at dæmpe den svimlende fornemmelse, der har overtaget min krop. Men det hjælper ikke. Mine ben forsvinder under mig, og jeg mærker hård gummi mod min ryg. Hiver efter vejret. Hans ansigt er lige over mit. En blanding af raseri, skuffelse og afsky.

”Undskyld far,” hvisker jeg nærmest uhørligt.

Og så er alt sort.

Bedst, tyndest, hurtigst. Altid.